

hogy verseket szavaljon. Ahányszor csak akar, annyit, amennyit akar. Én persze igen élveztem saját versmondásomat. Ha magunk mondunk egy verset, az mindig szebb, mint akár a legjobb színész szavalata. Adyt számomra Latinovits szavalt a legszebben. Persze én utánam.

Miközben ezt írom, kezdem megbánni, hogy már vagy harminc éve nem olvasok „régieket”. Már Adyt sem. Abból élek, amire emlékezem. Bizony, újra kezembe kellene venni a polcomon álló érintetlen kötetet. Nem kötelességből, nem nosztalgiából, hanem örömteli kíváncsisággal.

MELOCCO MIKLÓS: ADY ENDRE, 1977 (Debrecen, a szobor részlete) *Bócsi Krisztián* fényképe